

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 6

AVRIL 1936

SỐ 62

TÒA SOẠN BÁO :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman
Quản-lý Thánh-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.00
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

KHÔNG MONG LẠI THẤY !!

TỬ-THẦN đắc-thắng! Thầy đã gởi thân từ-ái trong mộ-phần u-minh, môn-đồ đành ngậm-ngùi thơ-thần trên đồi Gô-gô-tha, cảm thấy cõi lòng phủ một bức màn tối-tăm, sâu-thẳm. Ôi thôi, họ đã lầm to! Bấy lâu yên trí Ngài sẽ phục-hồi thanh-thể của tuyên-dân bỏ mất từ xưa, nên họ đã hiến trọn tâm-hồn, thân-thể mà lẻo-đẻo theo Ngài, tin chắc Ngài là Đấng Mê-si theo lời hứa. Nhưng bây giờ bao nhiêu hi-vọng đã tan thành tro-bụi, kẻ thù đắc-thắng, Chúa đã chết, mà lại chết hồ-nhục trên cây thập-tự như một tên đại-ác mới là muôn phần đau-đớn chớ! Họ tưởng Ngài dùng sức toàn-năng hộ thân, cả đến ông Phi-e-rơ tánh nóng như lửa cũng đã tuốt grom phỏ Chúa, nhưng nay Ngài thật chết, còn hi-vọng gì?

Không mong lại thấy lời Chúa ứng-nghiem !

TAI nghe Chúa dạy-dỗ, miệng đọc và óc hiểu lời tiên-tri, lạ thay, môn-đồ vẫn chẳng tin rằng Chúa sẽ sống lại! «Từ đó Đức Chúa Jê-sus mới tỏ cho môn-đồ biết rằng mình phải... bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại,» ấy đây, lời Chúa ân-cần dạy-bảo ở Ma-thi-ơ 16 : 21 còn văng-vẳng bên tai,

cho nên họ đáng nghe chung lời Đấng phục-sanh quở nặng hai người đã được đặc-ân cùng đi và trò-chuyện với Ngài trên đường về làng Em-ma-út: «Hỡi những kẻ đại-dột, có lòng chậm tin lời các đấng tiên-tri nói!» (Lu 24 : 25). Nhưng chính môn-đồ không mong-chờ Chúa phục-sanh lại là bằng-cớ mạnh nhất để bài-bác kẻ xướng lên cái mậu-thuyết môn-đồ ăn trộm di-hài của Chúa rồi đồn huyên rằng Ngài đã phục-sanh. Ngày gia hình thập-tự, một ngày thứ sáu u-uất âm-thầm, đã qua, bóng mờ-mịt bao-phủ mặt đất khi Chúa trút linh-hồn chẳng qua là biểu-hiệu của luồng sóng thất-vọng đau-đớn tràn-ngập lòng môn-đồ yếu-đuối. Nhưng nay Ngài đã bị vùi-lấp, và nhánh hoa hi-vọng tươi-đẹp của họ cũng tàn-héo mà bị vùi chung.

Không mong lại thấy Chúa phục-sanh rồi !

MA-RI, mẹ Ngài, bấy giờ ở trong nhà của Giăng, một môn-đồ yêu-quí. Chúng tôi tự hỏi bà có trông-mong Chúa sống lại không? Theo luật-pháp Môi-se thì sáu giờ tối là hết ngày Sa-bát, nên Ma-ri Ma-đơ-len và mấy bà đã thành-kính hầu việc Đức Chúa Jê-sus, chắc thức suốt đêm sửa-soạn thuốc thơm, một-được và lu-hội để đến sáng đi xức xác Đấng hiển-minh.

Cả đến cách sửa-soạn ái-kính ấy cũng tỏ ra họ chẳng mấy-may hi-vọng Ngài sống lại. Thật khó tin-tưởng rằng họ ăn-cấp di-hài của Chúa đặt trong phần-mộ đã đóng ấn và có đội lính Rô-ma canh-phòng nghiêm-cần. Họ có ngờ đâu cái biến-động độc-nhứt vô-song kia lại thực-hiện! Mà thực-hiện thật chớ! Này đây: «Khi mờ sáng, các người đôn-bà ấy lấy thuốc thơm đã sửa-soạn đem đến mộ Ngài. Họ thấy hòn đá đã lăn ra khỏi cửa mộ; nhưng bước vào, **không thấy xác** Đức Chúa Jê-sus» (Lu 24: 3). Câu hỏi của thiên-sứ canh-giữ mộ-phần cũng có thể đem ứng-dụng cho những ai sâu-thăm vì người bà-con yêu-dấu đã ngủ yên trong Chúa: «Sao các người tìm người sống trong vòng kẻ chết?» (Lu 24: 5). Toàn-thắng Tử-thần và mồ-mả, «Ngài đã sống lại» (Lu 24: 6), và nhờ Ngài chúng ta cũng sẽ sống. Cứng lòng và chậm hiểu, các môn-đồ nghe mấy bà về báo thì «không tin, cho lời ấy như là hư-không» (Lu 24: 11). Đến khi Đức Chúa Jê-sus lấy lòng yêu-thương, nhẹn-nhục vô-cùng mà hiện ra cho họ «rờ» Ngài, bấy giờ họ mới sững-sờ mà thật lòng tin. «Nhưng vì có môn-đồ vui-mừng, nên chưa tin chắc và lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng: Ở đây các người có gì ăn không? Môn-đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng. Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn-đồ» (Lu-ca 24: 41-43). Ô! Vui quá! Việc không ngờ đã xảy đến! Cứu-Chúa hằng sống đã toàn-thắng Tử-thần! Mồ-mả trống! Di-hài Ngài mất! Ngài hiện ra như một Đấng hằng sống! Anh em còn đòi bằng-cớ nào nữa mới chịu tin Ngài đã phục-sanh?

Không mong lại thấy quyền-phép phục-sanh!

AI cũng biết bảy tuần sau biến-động phi-thường ấy, Phi-e-rơ mạnh-dạn giảng rằng Đức Chúa Jê-sus sống lại. Nếu có thể được, ắt người Giu-đa đã đem di-hài Chúa đến mà bịt

miệng cái ông Phi-e-rơ mới đ-ưu-đuổi, nhứt-nhất, mà bây giờ mạnh-mẽ bướng-bỉnh lạ. Môn-đồ buồn đời ra vui. Những kẻ mới đây sợ-sệt, kinh-khiếp (Lu 24: 37), bây giờ vui-vẻ, can-đảm, đi làm chứng về Đức Chúa Jê-sus, lập được Hội-Thánh đầu-tiên vì rao-giảng Ngài đã sống lại. Lời chứng của các sứ-dồ và giáo-hữu không có gì mơ-hồ, viển-vông, quả thật, Hội-Thánh đầu-tiên được lập trên một biến-động khi ấy rất dễ chứng-thực. Lại nữa, nếu Phao-lô thật chịu khổ và hầu việc Đấng Christ trong hai mươi lăm năm đặng-đặng, thì ông cũng thật phải hối-cải, vì mọi việc ông làm đã bắt đầu với sự thay-đổi tinh-linh ấy, với sự nhìn-xem Đấng Christ phục-sanh trên con đường Đa-mách. Còn nếu Phao-lô thật hối-cải, thì Đấng Christ cũng thật sống lại từ trong kẻ chết, vì Phao-lô tuyên-bố rằng phạm-cách cùng sự-nghiệp của mình là do nghe và thấy Đấng Christ phục-sanh.

Không mong lại thấy Cứu-Chúa tái-lâm!

Ô! I! Nguyên chúng ta ngày nay «biết Ngài và quyền-phép sự sống lại của Ngài» (Phil. 3: 10), vì Tin-Lành chỉ hơn tôn-giáo khác có thể thôi! Cứu-Chúa chúng ta đã sống lại, hằng sống, thực-tại đời đời, và cứ sống đề cầu thay chúng ta! Các hình-hóng, biểu-hiệu và lời tiên-tri trong Cựu-Uớc đều tỏ cho chúng ta biết Đấng Christ phục-sanh sẽ trở lại trị-vì muôn nước, thật hiệp với hơn hai trăm lần Tân-Uớc dạy rằng Ngài sắp tái-lâm. Dầu nhìn-nhận và hiểu thấu cái chơn-lý rõ-rệt này, nhưng chúng ta có thật hằng giờ hằng phút trông-chờ Tân-Lang của Giáo-Hội không? Xưa kia các môn-đồ không mong mà lại thấy Chúa phục-sanh thế nào, thì chẳng bao lâu chúng ta cũng sẽ thấy biến-động người đời không ngờ có, tức là Chúa tái-lâm trong vinh-quang Ngài, thế ấy. «Như vậy, chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn» (I Tê 4: 17). — T. K. B.